

Evanghelia după Luca (9)

Capitolul 9

Cuprinsul

SLUJBA DOMNULUI ÎN GALILEA (Luca 4.14–9.50) (continuare).....	2
Trimiterea apostolilor (Luca 9.1-9)	2
Lecții învățate din greșelile și eșecurile apostolilor (Luca 9.10-56)	3
Lipsa de credință (versetele 11-17)	4
Lipsa dependenței (versetele 18-27).....	5
A-L urma pe Hristos respins (versetele 19-22)	5
Condiția uceniciei și ceea ce o împiedică (Luca 9.23)	6
Două lucruri care împiedică o dedicare completă lui Hristos (versetele 24-27).....	6
Muntele Schimbării la Față (Luca 9.27-36)	7
Lipsa de veghere (versetele 28-32)	8
Lipsa discernământului (versetele 33-36)	8
Vindecarea tânărului posedat (Luca 9.37-41).....	9
Lipsa puterii (versetele 37-43)	9
Lipsa de înțelegere (versetele 44,45).....	10
Lipsa de smerenie (versetele 46-48).....	11
Lipsa de toleranță (versetele 49,50)	12
CĂLĂTORIA DOMNULUI LA IERUSALIM (Luca 9.51-18.30)	13
Slujirea mesianică a Domnului este încheiată (versetul 51)	14
Călătoria Domnului prin Samaria (versetele 52-56).....	14
Noii ucenici sunt testați pe drum (versetele 57-62).....	15

SLUJBA DOMNULUI ÎN GALILEA (Luca 4.14–9.50) (continuare)

Trimiterea apostolilor (Luca 9.1-9)

Versetele 1,2

Luca 9.1,2: Și, după ce i-a chemat pe cei doisprezece, le-a dat putere și autoritate peste toți demonii și să vindece boli. Și i-a trimis să vestească Împărăția lui Dumnezeu și să-i vindece pe cei bolnavi.

După ce Domnul a arătat în cuvinte și fapte ce este harul divin și ce efecte are, El i-a trimis pe apostolii Săi să cheme poporul în Împărăția lui Dumnezeu. Ei primiseră o instruire desăvârșită, în timp ce Îl urmau pe Domnul, în timp ce El lucra în cetățile și satele Galileei și ei erau acum gata să iasă și să slujească. Luca ne relatează despre aceasta în versetele următoare. Instruirea lor era simplă: trebuiau să-și imite Stăpânul în tot ceea ce privea predicarea, învățătura, vindecarea și alungarea demonilor. Ei învățau nu numai din *ceea ce* făcea El, ci și din *modul în care* o făcea. Minunile, pe care ei le vor face în slujba lor, vor fi o anticipare a „lucrărilor de putere ale veacului viitor” (Evrei 6.5), o anticipare a ceea ce va experimenta poporul Israel când Îl va accepta pe Hristos.

În primul rând, se remarcă faptul că apostolii nu au fost trimiși pe cheltuiala lor. Domnul i-a înzestrat *spiritual* cu tot ce aveau nevoie pentru a fi slujitori eficienți ai Cuvântului și le-a promis că, prin providența Sa divină, le va satisface *nevoile temporale* (Luca 9.3-5). Luca constată în trimiterea apostolilor de către Domnul o ordine morală, care ar trebui să caracterizeze chemarea fiecărui slujitor la slujire. Există *trei* lucruri specifice:

1. Domnul i-a „chemat” pe apostoli. Faptul că au plecat să slujească a venit de la El, nu de la ei înșiși. El a fost Cel care i-a ales pe cei care trebuiau să plece. La fel, cineva, care este chemat la slujire, trebuie să fie conștient că aceasta este voia Domnului. El ar trebui să aibă o puternică convingere în sufletul său că Domnul i-a vorbit și l-a chemat la această lucrare.
2. Domnul „a dat” apostolilor putere și autoritate să îndeplinească lucrarea la care i-a chemat. Aceasta arată că Domnul nu cheamă pe nimeni la o lucrare fără a-i da echipamentul necesar pentru aceasta. El îi dă capacitatea și darul spiritual de care are nevoie pentru această slujbă (Matei 25.15; Romani 12.5-8; Efeseni 4.7; 1 Petru 4.10,11).
3. Domnul „a trimis” apostolii. Această acțiune diferă de celelalte două– „putere și autoritate” – și arată că poate trece ceva timp între primirea unui dar spiritual și folosirea lui în public. Astfel, darul poate să se maturizeze în cineva înainte ca acesta să fie trimis în mod concret de Domnul. În cazul apostolilor, aceasta a avut loc simultan.

Versetele 3-5

Luca 9.3-5: Și le-a zis: „Nu luați nimic pentru drum: nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani, nici să nu aveți câte două haine. Și în orice casă veți intra, acolo rămâneți și de acolo ieșiți. Și, cât despre cei care nu vă primesc, plecând din cetatea aceea, scuturați și praful de pe picioarele voastre, ca mărturie împotriva lor”.

Înainte de a-Și începe slujirea publică, Domnul le-a dat apostolilor câteva instrucțiuni speciale cu privire la *modul în care* trebuiau să meargă. El le-a spus: „nu luați nimic pe drum.” Ei trebuiau să plece în deplină dependență de El și să nu se bazeze pe propria lor ingeniozitate și pe propriile lor mijloace; El avea să le asigure toate necesitățile lor materiale (Filipeni 4.19). Ei

nu trebuiau să ia cu ei „nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani, nici două haine”. Deci, trebuiau pur și simplu să plece și să nu ia cu ei lucruri suplimentare.

Ei trebuiau să rămână în prima casă în care erau primiți și să nu meargă din casă în casă în speranța de a găsi o cazare mai confortabilă; ceea ce ar fi putut încuraja favoritismul și gelozia. Prin adăugarea „rămâneți acolo și de acolo ieșiți”, Domnul le-a sugerat să nu prelungească șederea în niciuna dintre casele care le erau deschise, pentru a nu fi o povară pentru nimeni. Acolo unde erau respinși, trebuiau să „scuture praful de pe picioarele lor ca mărturie împotriva lor”. Acesta era un semn că erau „curați de sângele tuturor” celor cărora le predicau (Faptele apostolilor 20.26). Ei își îndepliniseră cu fidelitate responsabilitatea de a vesti adevărul lui Dumnezeu, iar dacă oamenii nu-i doreau, atunci ei înșiși suportau consecințele.

Versetete 6-9

Luca 9.6-9: Și ei, plecând, treceau prin sate, vestind Evangelia și vindecând pretutindeni. Și tetrarhul Irod a auzit despre toate cele care se făceau; și era nedumerit, pentru că se spunea de către unii că Ioan a înviat dintre morți, și de alții că s-a arătat Ilie, și de alții că a înviat un profet, unul din vechime. Și Irod spunea: „Lui Ioan, eu i-am tăiat capul; dar cine este Acesta despre care aud astfel de lucruri?” Și căuta să-L vadă.

Luca adaugă la această relatare despre trimiterea apostolilor de către Domnul relatarea despre acțiunile nemiloase ale lui Irod față de Ioan Botezătorul și mărturisirea lui sinceră că l-a ucis! Acest fapt este inserat aici pentru a arăta în ce fel de lume au fost trimiși slujitorii Domnului să predice. Ei trebuie să fie pregătiți să simtă ostilitatea și persecuția lumii; aceasta ar putea însemna chiar martiriul, așa cum a fost cazul lui Ioan.

Lecții învățate din greșelile și eșecurile apostolilor (Luca 9.10-56)

Versetul 10

Luca 9.10: Și apostolii, întorcându-se, I-au istorisit tot ce au făcut. Și, luându-i cu Sine, S-a retras deoparte, într-un loc pustiu al unei cetăți numite Betsaida.

Când „apostolii” s-au întors din misiunea lor, I-au istorisit Domnului „tot ce au făcut”. Atunci El i-a luat cu Sine și „S-a retras deoparte, într-un loc pustiu al unei cetăți”, pentru a fi singur cu ei. Era un moment în care ei își puteau reînnoi energia și reflecta (și învăța) din ceea ce trăiseră pe câmpul misionar. Aceasta ne învață cât de important este ca slujitorul să-și ia timp pentru a fi singur cu Domnul, dacă vrea să-L slujească; slujirea nu înseamnă doar să ieși și să fii neîncetat activ în slujire. Momentele de liniște și singurătate cu Domnul sunt cheia prosperității și puterii în slujirea noastră (Marcu 1.35).

În ultima parte a capitolului 9, Luca prezintă o serie de evenimente, în care Domnul abordează anumite neajunsuri și neglijențe ale apostolilor. El nu a făcut aceasta cu intenția de a-i umili și de a-i descuraja, ci a folosit aceste ocazii pentru a le da câteva lecții morale valoroase legate de ucenicie și slujire. Dacă le învățau corect, aceste lecții le-ar fi făcut slujirea mai eficientă. Aceste întâmplări sunt consemnate în Sfânta Scriptură pentru ca și noi să putem învăța din ele, deoarece, dacă suntem înțelepți, putem învăța din greșelile altora; aceasta se numește „instruirea înțelepciunii” (Proverbele 1.3).

Lipsa de credință (versetele 11-17)

Versetele 11-17

Luca 9.11-17: Iar mulțimile, aflând, L-au urmat; și El i-a primit și le vorbea despre Împărăția lui Dumnezeu și îi vindeca pe cei care aveau nevoie de vindecare. Și ziua a început să se plece spre seară; și cei doisprezece au venit și I-au spus: „Dă drumul mulțimii, ca să meargă în satele și cătunele din jur și să găzduiască și să găsească hrană; pentru că aici suntem într-un loc pustiu”. Și El le-a zis: „Dați-le voi să mănânce!” Și ei au spus: „Nu avem mai mult de cinci pâini și doi pești, afară numai dacă noi am merge și am cumpăra hrană pentru tot poporul acesta”. Pentru că erau cam cinci mii de bărbați. Și El le-a zis ucenicilor Săi: „Puneți-i să stea jos, în cete de câte cincizeci”. Și au făcut așa și i-au pus pe toți să stea jos. Și, luând cele cinci pâini și cei doi pești, privind spre cer, le-a binecuvântat și le-a frânt și le-a dat ucenicilor ca să le pună înaintea mulțimii. Și toți au mâncat și s-au săturat; și s-a ridicat ce le-a prisosit, douăsprezece coșnițe de firimituri.

Prima dintre aceste învățături din neajunsurile ucenicilor o găsim în hrănirea celor cinci mii: *lipsa de credință*. Este singura minune relatată în toate cele patru Evanghelii.

Când a început să se însereze, apostolii s-au apropiat de Domnul și I-au spus: „Dă drumul mulțimii, ca să meargă în satele și cătunele din jur și să găzduiască și să găsească hrană; pentru că aici suntem într-un loc pustiu”. Apostolii erau sincer îngrijorați pentru mulțime, dar le lipsea încrederea că Domnul ar fi suficient pentru a alina nevoile pe care le aveau. Când a fost solicitat în privința aceasta, Domnul le-a spus: „Dați-le voi să mănânce”. Ei au răspuns: „Nu avem mai mult de cinci pâini și doi pești” și au concluzionat că singura soluție ar fi „să mergem să cumpărăm mâncare pentru tot poporul acesta”. Nu le-a trecut prin minte că Domnul ar putea face o minune conform Psalmului 132.15 („Voi binecuvânta din belșug hrana sa, voi sătura cu pâine pe săracii săi”) și ar putea rezolva problema. Ei se gândeau doar la resursele lor limitate. J.N. Darby spune că, atunci când le-a poruncit apostolilor să le dea oamenilor să mănânce, Domnul le-a pus la încercare credința în ceea ce El putea face prin ei.

[...] Domnul le-a pus la încercare credința în El: „Dați-le *voi* să mănânce”. Dar nu, ei nu aveau credință. Au început să se bazeze pe propriile lor resurse și au spus: „Nu avem mai mult de cinci pâini și doi pești”. [...] DOMNUL era printre ei și Își exercita puterea, dar în răspunsul lor vedem teribilul principiu al necredinței. Necredința Îl exclude pe Dumnezeu și se limitează la ceea ce vede: „afară numai dacă noi am merge și am cumpăra hrană pentru tot poporul acesta”.¹

După ce Domnul a stabilit că era posibil să hrănească mulțimea mare dacă aveau credință, le-a arătat cum să o facă: „Și, luând cele cinci pâini și cei doi pești, privind spre cer, le-a binecuvântat și le-a frânt și le-a dat ucenicilor ca să le pună înaintea mulțimii.” Ei trebuiau să pună puținul, pe care îl aveau, în mâna Domnului și, adresându-se lui Dumnezeu în rugăciune, puteau conta pe faptul că El va face acest lucru posibil. Astfel, apostolii trebuiau să înțeleagă că nu conta cât aveau ei, ci cât de capabil era Dumnezeu să ajute în această situație de nevoie.

Și în distribuirea hranei spirituale prin slujirea prin Cuvânt am putea să ne simțim neadecvați, pentru că nu suntem la fel de învățați ca alții, și să concluzionăm că nu putem fi de ajutor în hrănirea sufletelor. Hrănirea „celor cinci mii de bărbați” (ar fi putut fi de două ori mai mulți,

¹ J.N. Darby, comentariu la Luca 9.11 și 12 din „[Notes on the Gospel of Luke](#)” în *Collected Writings*, vol. 25, pag. 89. Disponibil online la www.stempublishing.com.

Luca 9

dacă s-ar fi numărat și femeile și copiii, vezi Matei 14.21) arată că nu trebuie să fie așa. Domnul poate înmulți puținele noastre gânduri despre Cuvântul lui Dumnezeu și le poate transforma într-o binecuvântare pentru cei care ascultă Cuvântul. Întrebarea este: avem credința să ne încredem în Domnul și să ne deschidem gura și să împărtășim puținul pe care îl avem?

Luca ne relatează că „toți au mâncat și s-au săturat; și s-a ridicat ce le-a prisosit, douăsprezece coșnițe de firimituri”. Nu numai mulțimea s-a săturat, ci Domnul a avut grijă ca și apostolii să primească ceva de mâncare. A rămas un coș pentru fiecare dintre ei! (Compară cu Proverbele 11.25.)

Lecția pe care trebuie să o învățăm aici este că trebuie să avem încredere că Domnul este suficient pentru a binecuvânta slujirea noastră și trebuie să încetăm să ne uităm la resursele noastre personale limitate. În cele din urmă, binecuvântarea în slujirea fiecăruia trebuie să vină în ultimă instanță de la El Însuși, pentru că El a spus: „În afară de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15.5).

Lipsa dependenței (versetele 18-27)

Versetul 18

Luca 9.18: Și a fost că, pe când Se ruga singur, ucenicii erau cu El; și El i-a întrebat, spunând: „Cine zic mulțimile că sunt Eu?”

Următorul episod indică o simplă *lipsă de dependență exprimată* a ucenicilor în rugăciune. Așa cum s-a menționat în introducere, Evangelia după Luca Îl prezintă pe Domnul ca pe un Om dependent; în multe pagini ale Evangheliei Îl vedem rugându-Se. El nu rata nici o ocazie de a Se ruga. Cu această ocazie, Domnul Se ruga „singur” și „ucenicii Lui erau cu El”. El Se ruga, dar este de remarcat că nu se menționează că ucenicii se rugau! Luca notează acest fapt, dar nu ne spune de ce ucenicii nu se rugau. Nu simțeau nevoia să se roage în acel moment? Sau s-au rugat o vreme, dar apoi au încetat?

A-L urma pe Hristos respins (versetele 19-22)

Versetele 19-22

Luca 9.19-22: Și ei, răspunzând, au spus: „Ioan Botezătorul; iar alții, Ilie; iar alții, că a înviat un profet din vechime”. Și le-a spus: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Și Petru, răspunzând, a spus: „Hristosul lui Dumnezeu”. Și, impunându-le, le-a poruncit să nu spună nimănui aceasta, zicând: „Trebuie ca Fiul Omului să sufere multe și să fie respins de bătrâni și de preoții de seamă și de cărturari și să fie omorât și a treia zi să învieze”.

După ce s-au întors din misiunea lor și încă își aminteau reacțiile la predicile lor, Domnul i-a întrebat pe apostoli ce părere avea poporul în general despre El. El a întrebat: „Cine zic mulțimile că sunt Eu?” (Luca 9.18b). Deci, înțelesese și crezuse poporul mesajul pe care apostolii îl aduceau despre El? Ei au răspuns: „Ioan Botezătorul; iar alții, Ilie; iar alții, că a înviat un profet din vechime”. Evident, oamenii nu înțeleseseră sensul predicilor lor, și anume că Dumnezeu Își vizitase poporul în Persoana lui Isus, Mesia, și că Mesia, după ce poporul L-ar fi primit, Își va ridica Împărăția, așa cum preziseseră profeții Vechiului Testament. Necredința le-a orbit inimile și mințile și i-a condus la speculații neadevărate despre cine era Domnul. Atunci Domnul i-a întrebat pe ucenici: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Pe cine prezentaseră ei în propovăduirea lor? Petru a răspuns: „Hristosul lui Dumnezeu” (Mesia; Ioan 1.41). Adică Iahve, care Se revelase în trup omenesc! Cu regret, tot poporul, cu excepția unei mici rămășițe din el, nu-L vedea astfel.

Era evident că Domnul era respins de mulțimea poporului. Din acest motiv, misiunea de a chema poporul în Împărăția, pe care El o va înființa, a fost întreruptă pentru moment. De aceea, El le-a „poruncit” apostolilor „impunându-le” să „nu spună nimănui aceasta” de acum înainte, adică să nu mai spună nimănui că El este Mesia. Deoarece a fost respins, El va accepta titlul de „Fiul Omului”. Aceasta sugerează că, într-o zi, El, ca Fiul Omului va judeca lumea în dreptate și va domni și că adversarii săi vor fi primii cu care Se va ocupa când Își va înființa Împărăția (Daniel 7.13,14; Apocalipsa 1.13-16). Domnul le-a spus apoi ucenicilor că respingerea Lui va duce la moartea Lui. El va „suferi multe și va fi respins de bătrâni și de preoții de seamă și de cărturari și va fi omorât și a treia zi va învia”.

Condiția uceniciei și ceea ce o împiedică (Luca 9.23)

Versetul 23

Luca 9.23: Și le spunea tuturor: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze.”

În acest caz, nu ar fi nici o plăcere să-L urmezi pe Domnul și să-I slujești. Ucenicii Lui ar fi respinși împreună cu El și ar avea astfel parte la suferința Lui. De aceea, Domnul le-a prezentat marele principiu al urmăririi: ei trebuiau să se lepede de sine în mod voluntar și să fie gata să fie respinși.

Domnul spune: „Dacă vrea cineva să vină după Mine ...”. Aceasta arată că urmarea este o obligație pe care cineva și-o asumă în mod voluntar. Nu este o ascultare față de o poruncă. În afară de apostoli, care aveau o chemare specială, Domnul nu a poruncit niciodată nimănui să fie ucenicul Lui. Urmarea Lui este o decizie pur voluntară a celui care dorește să fie ucenicul Lui. Este o obligație individuală, nu un exercițiu de grup. Domnul mai spune: „... să se lepede de sine însuși”. Cel care alege această cale trebuie să renunțe la obiectivele sale personale din viață. A fi un adevărat ucenic necesită o dedicare totală Domnului și cauzei Sale în această lume. În cele din urmă, El spune că un ucenic trebuie „să-și ia zilnic crucea” și să-L „urmeze”. Aceasta se referă la faptul că trebuie să suporti să fii respins. Crucea este ceea ce lumea I-a dat lui Hristos în ura ei, și deoarece ucenicul este făcut una cu Hristos, și el are o cruce de purtat. Prin urmare, el trebuie să fie pregătit pentru adversități. „Zilnic” indică faptul că nu trebuie să înduri respingerea doar o singură dată, ci că respingerea este ceva care necesită perseverență constantă.

Două lucruri care împiedică o dedicare completă lui Hristos (versetele 24-27)

Versetele 24-27

Luca 9.24-27: Pentru că oricine va vrea să-și salveze viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, acela o va salva. Pentru că, ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și s-ar distruge sau s-ar pierde pe sine? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, de acela Se va rușina Fiul Omului când va veni în gloria Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri. Dar vă spun, în adevăr, sunt unii dintre cei care stau aici care nicidecum nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

Domnul continuă să abordeze două lucruri, care împiedică o dedicare completă în urmarea Lui:

1. Primul este ispita de a ne rezerva viața pentru propriile noastre interese. Isus spune: „oricine va vrea să-și salveze viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, acela o va salva”. Asta înseamnă că cel care decide să-și păstreze viața pentru propriile interese și plăceri va pierde în cele din urmă lucrurile pentru care a trăit, când

va trece din această viață în viața viitoare. În relația lui Dumnezeu cu oamenii, numai ceea ce este făcut pentru Hristos și după voia Lui va rămâne etern. Declarația Domnului arată aici că este posibil să fim mântuiți, dar că, în ceea ce privește răsplătirile în Împărăția lui Dumnezeu, viața noastră poate fi pierdută. În schimb, cel care renunță la obiectivele personale și la aspirațiile sale în viață și, în acest sens, își pierde viața și se dedică slujirii lui Hristos, va lua cu el în Împărăția viitoare lucrurile lui Hristos pentru care a trăit.

Domnul adaugă: „Pentru că, ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și s-ar distruge sau s-ar pierde pe sine?” Adică: să presupunem că un om ar putea aduna toate bogățiile și bunurile materiale ale acestei lumi – la ce ar folosi asta? Viața este scurtă și nu poți lua aceste lucruri cu tine când părăsești viața! Domnul arată aici că un om, care face din aceste lucruri scopul vieții sale, probabil nu este cu adevărat credincios. Mulți ucenici ai Domnului s-au dovedit a fi exact așa (Ioan 6.66)! Toți acești oameni se „ruinează” [distrug] pe ei înșiși și, în cele din urmă, se vor „scufunda” într-o eternitate pierdută (1 Timotei 6.9,10). Logica Domnului este aici incontestabilă: dacă decidem să ne trăim viața pentru noi înșine, vom fi învinși; dar dacă ne dedicăm viața promovării intereselor lui Hristos pe pământ, vom fi învingători!

2. Al doilea lucru este să ne fie rușine să fim identificați cu un Mântuitor respins. Domnul spune: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, de acela Se va rușina Fiul Omului când va veni în gloria Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri”. „Oricine” este un cuvânt cu sens larg. El include ucenici de toate felurile, atât cei care sunt cu adevărat credincioși, cât și cei care se prefac că sunt credincioși. Cuvintele Domnului se referă aici în special la ucenicii care nu sunt cu adevărat credincioși. El vrea să spună că El va refuza să-i recunoască în ziua viitoare a gloriei, pentru că nu au avut credința să se alăture Lui în ziua respingerii Sale. Pedepsa lor va fi judecata.

Principiul din acest verset poate fi însă aplicat și credincioșilor. Prin urmare, putem face o aplicație practică și ne putem întreba: „Mi-e rușine să mă alătur public lui Hristos?” Dacă nu mărturisim pe Hristos în fața semenilor noștri, nu ne pierdem mântuirea, dar pierdem bucuria prezentă a mărturisirii lui Hristos, pe care o cunosc doar cei care o fac (Faptele apostolilor 5.41; 1 Petru 4.14). Vom pierde, de asemenea, o răsplată viitoare, când Domnul va veni să-Și instaureze Împărăția (Apocalipsa 22.12). Este posibil ca la arătarea Sa să ne fie rușine în fața Lui, deoarece răsplata, pe care o vom primi la scaunul de judecată, va reflecta credința noastră sau lipsa acesteia (1 Ioan 2.28). Dacă trăirea noastră creștină nu a fost bună, vom fi rușinați. Această rușinare va fi „înaintea Lui”; Scriptura nu spune că va fi înaintea lumii. El nu Se va rușina public de noi, când Se va revela. Este posibil să eșuăm în mărturia noastră și să nu-L mărturisim înaintea lumii din teamă de oameni (Proverbele 29.25), dar „El rămâne credincios” (2 Timotei 2.13) și nu Se va rușina niciodată de noi înaintea lumii.

Muntele Schimbării la Față (Luca 9.27-36)

Versetul 27

Luca 9.27: Dar vă spun, în adevăr, sunt unii dintre cei care stau aici care nicidecum nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu.

După ce Domnul le-a spus ucenicilor că unii dintre ei nu vor vedea moartea „până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu”, El i-a dus „opt zile” mai târziu pe un munte, unde trei dintre ucenicii

Săi – „Petru, Ioan și Iacov” – au avut privilegiul de a-L vedea în gloria Sa în Împărăția lui Dumnezeu, împlinind astfel promisiunea Sa.

Lipsa de veghere (versetele 28-32)

Versetele 28-32

Luca continuă, menționând un alt eveniment în care vedem *lipsa de veghere* din partea ucenicilor:

Luca 9.28-32: Și a fost că, la aproape opt zile după cuvintele acestea, luându-i cu Sine pe Petru și pe Ioan și pe Iacov, S-a suit pe munte ca să Se roage. Și a fost că, pe când Se ruga El, chipul feței Lui s-a făcut altul, și îmbrăcămintea Lui, albă strălucitoare. Și, iată, vorbeau cu El doi bărbați, care erau Moise și Ilie, care, arătându-se în glorie, vorbeau despre plecarea Lui, pe care urma s-o îplinească în Ierusalim. Iar Petru și cei împreună cu el erau îngreuiți de somn; și, trezindu-se deplin, au văzut gloria Lui și pe cei doi bărbați care stăteau cu El.

În această scenă avem o imagine a viitoarei Împărății de o mie de ani a lui Hristos (Apocalipsa 20.4). În ziua aceea, Domnul Isus Se va revela în gloria Sa împărătească și va fi centrul întregului cer și al întregii pământuri (Efeseni 1.10). „Moise și Ilie”, care erau cu Domnul pe munte, reprezintă sfinții glorificați din cer – Moise pentru cei înviați dintre morți și Ilie pentru cei răpiți în timpul răpirii. „Petru, Ioan și Iacov” reprezintă sfinții pământești, adică Israelul restaurat și popoarele păgâne convertite dintre ele. Tema, cu care se ocupau Domnul, Moise și Ilie, era „plecarea Lui, pe care urma s-o îplinească în Ierusalim”. Așadar, în ziua aceea, atenția principală și preocuparea credincioșilor nu vor fi îndreptate spre lucrurile naturale sau lumești, ci spre dragostea și harul Domnului, care L-au determinat să Se jertfească pe Sine ca jertfă pentru păcat, pentru a-L glorifica pe Dumnezeu și a aduce mântuirea oamenilor.

Totuși, cei trei apostoli au pierdut o mare parte din această scenă glorioasă, deoarece „erau îngreuiți de somn”. Au ratat-o pentru că nu erau veghetori – și au fost cei care pierd! Cu toate acestea: „trezindu-se deplin, au văzut gloria Lui”.

Lecția morală aici: Trebuie să fim atenți la lucrurile lui Dumnezeu, altfel vom pierde cu siguranță ceva, ce El intenționează să fie spre folosul nostru. Fără îndoială, cu toții am fost cândva la o adunare în care s-a vestit Cuvântul lui Dumnezeu și, pentru că eram distrași sau neatenți, am pierdut ceva prețios, pe care Dumnezeu îl pregătise special pentru noi (compară cu Eutih, vezi Faptele apostolilor 20.9).

Lipsa discernământului (versetele 33-36)

Versetele 33-36

Luca 9.33-36: Și a fost că, pe când se despărțeau de El, Petru I-a zis lui Isus: „Stăpâne, este bine ca noi să fim aici și să facem trei corturi: unul pentru Tine și unul pentru Moise și unul pentru Ilie”, neștiind ce spune. Și, pe când spunea el acestea, a venit un nor și i-a umbrit; și s-au temut când ei au intrat în nor. Și a venit un glas din nor, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit; de El să ascultați!” Și, pe când era glasul acesta, Isus S-a aflat singur. Și ei au tăcut și n-au spus nimănui nimic în acele zile despre ce văzuseră.

Lipsa de atenție a dus la o altă lipsă: *lipsa discernământului*. Aceasta se vede în remarcă lui Petru: „Stăpâne, este bine ca noi să fim aici și să facem trei corturi: unul pentru Tine și unul pentru Moise și unul pentru Ilie”. Petru avea dreptate când spunea că era bine pentru ei să fie acolo, dar restul a ceea ce a spus era pură ignoranță. Poate că el credea că Îl onora pe Domnul,

numindu-L înainte de numirea lui Moise și Ilie în construirea colibelor pe care le propunea; dar a-L compara în vreun fel cu oamenii însemna a nu înțelege cine era El. Petru Îl recunoscuse anterior pe Domnul în Luca 9.20 ca fiind „Hristosul lui Dumnezeu” (Mesia), dar remarcă lui de aici ne face să ne îndoim că el înțelesese ce însemna asta. Evident, „nu știa ce spunea”, după cum remarcă Luca.

Ca răspuns la remarcă lui Petru, Dumnezeu i-a luat imediat pe bărbați într-un nor și, odată cu ei, privilegiul de a-L vedea pe Domnul în gloria Sa oficială (Luca 9.34). Apoi s-a auzit glasul lui Dumnezeu, Tatăl: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, de El să ascultați”. După aceea, „Isus S-a aflat singur”. Nu putea exista niciun dubiu cu privire la cine era Cel cu care trebuiau să se preocupe, conform voinței lui Dumnezeu! Când a coborât de pe munte, Domnul le-a spus celor trei apostoli că nu trebuiau să vorbească despre acest eveniment decât după învierea Lui dintre morți (Matei 17.9), ceea ce Petru a făcut, când a scris a doua sa epistolă (2 Petru 1.16-18).

La fel ca Petru, noi putem să ne preocupăm cu darurile și evlavia marilor oameni, pe care Dumnezeu i-a pus în slujba Sa și să-i ridicăm atât de sus în gândurile noastre, încât să le acordăm o onoare și o glorie necuvenite. Aceasta ne distrage atenția de la Domnul. Ar trebui să-i prețuim pe aceia, pe care Dumnezeu i-a pus în slujba Sa și să-I mulțumim pentru ei, dar să nu permitem ca ei să ne distragă atenția de la Domnul. Dacă acordăm prea multă importanță slujitorilor Domnului, Dumnezeu îi poate lua, chemându-i în cer. Exact asta s-a întâmplat aici.

Vindecarea tânărului posedat (Luca 9.37-41)

Lipsa puterii (versetele 37-43)

Versetele 37-39

Luca 9.37-39: Și a fost că, în ziua următoare, când au coborât de pe munte, L-a întâmpinat o mare mulțime. Și, iată, un om din mulțime a strigat, spunând: „Învățătorule, Te rog, uită-Te la fiul meu, pentru că este singurul meu copil; și, iată, un duh îl apucă și deodată strigă și-l scutură cu spume și cu greu pleacă de la el, după ce l-a zdrobit.

După ce Domnul a coborât de pe munte, a doua zi a întâlnit un om care a strigat: „Învățătorule, Te rog, uită-Te la fiul meu”. Ce contrast izbitor față de ceea ce se întâmplase cu o zi înainte pe munte! Acolo L-am văzut pe Tatăl bucurându-Se cu deplină plăcere de Fiul său unic. Aici avem un tată care nu este în stare să se bucure de fiul său unic, și asta din cauza a ceea ce diavolul îi făcuse copilului prin intermediul unui demon.

Versetele 40-43

Luca 9.40-43: Și i-am rugat pe ucenicii Tăi să-l scoată și n-au putut”. Și Isus, răspunzând, a spus: „O, generație necredincioasă și stricată, până când voi fi cu voi și vă voi îngădui? Adu-l aici pe fiul tău!” Și, pe când venea el, demonul l-a trântit și l-a zguduit puternic; și Isus a muștrat duhul necurat și a vindecat copilul și l-a dat înapoi tatălui său. Și toți erau uimiți de măreția lui Dumnezeu. Și, pe când toți se minunau de tot ce făcea Isus, le-a zis ucenicilor Săi:

În acest episod avem de-a face cu un alt eșec al ucenicilor: *lipsa puterii* de a alunga un demon. Omul i-a spus Domnului: „i-am rugat pe ucenicii Tăi să-l scoată și n-au putut”. Acest fapt era deosebit de îngrijorător, deoarece Domnul le dăduse „putere și autoritate” pentru aceasta (Luca 9.1). Aceasta arată că există o diferență între a posedea un dar, cum ar fi darul harului de vindecării (1 Corinteni 12.9), și efectul benefic al acestuia asupra celor cărora le este acordat. Ucenicii au eșuat, pentru că nu au exercitat această putere în dependență de Dumnezeu, prin

rugăciune: „Astfel de demoni nu iese decât prin rugăciune și post” (Matei 17.21). Aceasta este de o importanță capitală pentru slujire și necesar pentru exercitarea oricărui dar spiritual.

Domnul a spus că eșecul lor era simptomatic pentru caracterul general al vremii respective, deoarece era vorba de o „generație necredincioasă și stricăță” de oameni. El i-a avertizat că starea lor spirituală trebuia să se îmbunătățească rapid, dacă voiau să fie folosiți de Dumnezeu în astfel de situații, pentru că Domnul nu va mai fi mult timp la ei, pentru a face aceasta în locul lor. El a chemat copilul, „a mustrat duhul necurat și a vindecat copilul și l-a dat înapoi tatălui său”. Oamenii „erau uimiți de măreția lui Dumnezeu” și „toți se minunau de tot ce făcea Isus”.

Lipsa de înțelegere (versetele 44,45)

Versetele 44,45

Luca 9.44,45: „Să pătrundă în urechile voastre cuvintele acestea; pentru că Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor”. Dar ei nu înțelegeau vorbirea aceasta și le era ascunsă, ca să nu o priceapă; și se temeau să-L întrebe despre vorbirea aceasta.

După ce Domnul a menționat că nu va mai fi mult timp la ei, El a profitat de ocazie pentru a le spune încă o dată cum îi va părăsi: îi va părăsi prin moarte! El va fi ucis cu adevărat! El a spus: „Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor”. Luca adaugă: „Dar ei nu înțelegeau vorbirea aceasta”. Aceasta ne conduce la o altă deficiență a ucenicilor: *lipsa de înțelegere* a căilor lui Dumnezeu cu Israel.

Ucenicii gândeau că Domnul va instaura în acel moment Împărăția Sa de glorie și putere, în care El va domni peste Israel și peste lume, așa cum preziseseră profeții. Ei nu știau că El va fi respins și omorât de popor – deși aceasta era anunțat clar și răspicat în scrierile Vechiului Testament. Aceste circumstanțe nefericite vor împiedica instaurarea Împărăției. Acțiunea lui Dumnezeu față de Israel urma să fie amânată, în timp ce El urma să răspândească Evanghelia printre națiuni (Faptele apostolilor 15.14). După aceea, El urma să-Și reia acțiunea față de Israel și să instaureze Împărăția promisă (Romani 11.25-27). Ucenicii, ca toți iudeii, se agățau de promisiunile din Scriptură care se refereau la domnia glorioasă a lui Mesia și astfel treceau cu vederea complet aspectul menționat în aceeași Scriptură și legat de faptul că Mesia trebuia să sufere *înainte de* a-Și instaura Împărăția (Luca 24.26; 1 Petru 1.11). Neștiind aceasta, ei au înțeles greșit declarația Domnului cu privire la respingerea și moartea Sa. Luca spune că „vorbirea aceasta le era ascunsă”.

Mulți creștini nu au o înțelegere clară a căilor dispensaționale ale lui Dumnezeu, care dezvoltă planul Său de a arăta public gloria lui Hristos prin Biserică în lumea viitoare (Mileniul, adică Împărăția de o mie de ani). În consecință, ei confundă chemările și promisiunile lui Israel cu cele ale Bisericii și au dezvoltat un sistem confuz de erori cunoscut sub numele de teologia reformată (a legământului). Drept urmare, viziunea lor asupra evenimentelor escatologice (viitoare) din Scriptură este străină de ei. Ei învață că Domnul Și-ar fi întemeiat deja Împărăția într-un sens spiritual și că nu ar avea o Împărăție în adevăratul sens al cuvântului, așa cum au anunțat profeții Vechiului Testament! Ei cred, de asemenea, că lumea ar trebui să se convertească prin Evangheliile înainte de a doua venire a Domnului și, întrucât cea mai mare parte a lumii este încă neconvertită, venirea Domnului nu ar putea fi iminentă! Creștinii care se află sub influența acestei învățături false nu sunt siguri cum să se împace cu adevărul tainic – care are de-a face cu poziția deosebită pe care o vor avea Hristos și Biserica în acest plan divin.

Lecția pentru noi este simplă: este absolut important să fim consolidați în adevărul dispensațional al lui Dumnezeu (Romani 9-11); altfel, vom fi în pierdere în ceea ce privește

înțelegerea noastră despre planul lui Dumnezeu de a binecuvânta Israelul, Biserica și națiunile păgâne în Împărăția lui Hristos. Aproximativ două treimi din Biserica mărturisitoare nu au astăzi o înțelegere clară cu privire la aceste lucruri!

Lipsa de smerenie (versetele 46-48)

Versetele 46-48

Luca 9.46-48: Și a pătruns în ei un gând: cine ar fi mai mare între ei. Și Isus, cunoscând gândul inimii lor, a luat un copilaș și l-a pus lângă El; și le-a spus: „Oricine va primi pe acest copilaș în Numele Meu, pe Mine Mă primește; și oricine Mă va primi pe Mine Îl primește pe Cel care M-a trimis pe Mine; pentru că cine este mai mic între voi toți acela este mare”.

Deoarece ucenicii credeau în mod eronat că Împărăția lui Mesia urma să fie instaurată în acel moment, ei erau nesiguri cu privire la cine dintre ei urma să ocupe locul principal lângă Domnul, când El va domni. Luca spune: „a pătruns în ei un gând: cine ar fi mai mare între ei”. Este trist că, gândindu-se la locul și la gloria pe care Domnul le va avea în ziua aceea ca Împărat al împăraților, ei s-au gândit în mod egoist la locul pe care îl vor avea ei înșiși!

Domnul a cunoscut „gândul inimilor lor” și le-a dat o lecție despre importanța smereniei – o trăsătură morală care ar trebui să îi caracterizeze pe toți cei din Împărăția lui Dumnezeu. El „a luat un copilaș și l-a pus lângă El; și le-a spus: «Oricine va primi pe acest copilaș în Numele Meu, pe Mine Mă primește; și oricine Mă va primi pe Mine Îl primește pe Cel care M-a trimis pe Mine; pentru că cine este mai mic între voi toți acela este mare»”. În straturile sociale ale vieții pe pământ, un copil este considerat cel mai mic din cauza lipsei sale de cunoștințe și experiență. Cu toate acestea, Domnul l-a pus pe acest copilaș lângă El, pentru a ilustra faptul că cel care se face *cel mai mic* dintre frații săi și manifestă dragoste și grijă față de cei mici și aparent ne semnificativi va fi *mare*. O astfel de lucrare smerită este un semn al adevăratei măreții la un slujitor. Ea ar fi răsplătită în mod corespunzător în Împărăția lui Dumnezeu, prin acordarea de locuri de onoare tuturor celor care fac aceasta (Matei 20.23-28). Deci, Domnul nu a negat că vor exista locuri de onoare în Împărăția lui Dumnezeu, ci că aceste locuri vor fi acordate celor care slujesc cu smerenie.

Lecția pentru noi aici este că ar trebui să căutăm locul cel mai de jos în slujire. Nu-l vom obține niciodată, pentru că Hristos l-a ocupat, dar totuși acesta ar trebui să fie scopul nostru. Aceasta necesită lepădare de sine, pentru că, în mod natural, tindem să căutăm un loc înalt. J.N. Darby spune:

Fii aspru cu tine însuși. Vorbește puțin, slujește tuturor, mergi înainte. *Aceasta este adevărata măreție: să slujești neobservat și să lucrezi nevăzut*. O, ce bucurie este să nu ai nimic și să nu fii nimic, să nu vezi nimic altceva decât pe *Hristosul viu în gloria Sa* și să nu te preocupe nimic altceva decât interesele Sale aici pe pământ.²

Este o binecuvântare să fi terminat cu tine însuși. [...] Nu suntem smeriți când suntem preocupați de propria noastră nimicnicie sau de cât de răi suntem; dar suntem smeriți când nu ne gândim deloc la noi înșine.³

² J.N. Darby, „[True Greatness](#)” în *Christian Truth*, Bible Truth Publishers, 1971, vol. 24, pag. 475.

³ J.N. Darby, comentariu la Luca 9.46-50 din „[Notes on the Gospel of Luke](#)” în *Collected Writings*, vol. 25, pag. 101. Disponibil online la www.stempublishing.com.

Lipsa de toleranță (versetele 49,50)

Versetele 49,50

Luca 9.49,50: Și Ioan, răspunzând, a spus: „Stăpâne, am văzut pe cineva scoțând demoni în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu Te urmează cu noi”. Și Isus i-a zis: „Nu-l opriți; pentru că cine nu este împotriva voastră este pentru voi”.

Incidentul cu băiatul a dezvăluit răul orgoliului dintre ucenici. În acest episod vedem că ucenicii erau caracterizați și de mândrie colectivă și zel pentru grupul lor de adepți, pe care îl apărau cu deosebită gelozie. Ioan a spus: „Stăpâne, am văzut pe cineva scoțând demoni în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu Te urmează cu noi.” Ceva din ceea ce spusese Domnul în legătură cu copilul trebuie să-l fi făcut pe Ioan să se gândească. Oare conștiința lui era tulburată de mândria din inima lui și a rostit aceste cuvinte ca mărturisire? Sau a vorbit despre asta ca despre ceva ce credea că Domnul ar aproba și a menționat-o pentru a obține aprobarea Domnului? Luca nu spune de ce. În orice caz, mândria colectivă și zelul pentru comunitatea lor au fost demascate. Ucenicii au respins lucrarea acestui om, pentru că el nu aparținea comunității lor! Trebuie să fi fost deosebit de neplăcut pentru ei să vadă pe cineva făcând ceva ce ei încercaseră, dar nu reușiseră să facă (Luca 9.40). Este posibil ca aceasta să fi trezit în ei un spirit de gelozie și să fi fost motivul pentru care l-au oprit.

Domnul S-a adresat spiritului lor critic și a răspuns: „Nu-l opriți; pentru că cine nu este împotriva voastră este pentru voi”. El a sugerat astfel că ei puneau prea mult accentul pe „noi” și „nostru” și erau geloși pe propriul lor grup. Ochii lor nu erau ațintiți asupra Domnului, așa cum ar fi trebuit, ci asupra lor înșiși și asupra omului care alunga demonii. Este remarcabil faptul că Domnul i-a corectat pe ucenici, nu spunându-le să meargă la omul care alunga demonii și să-l urmeze, ci să-l lase pe omul acela în voia lui Dumnezeu, pentru că el nu-l făcea niciun rău Domnului.

În mod similar, Iosua le-a cerut tuturor bătrânilor lui Israel să se adune în afara taberei, lângă Moise (Numeri 11.24-30). Când doi dintre bătrâni (Eldad și Medad) nu au făcut aceasta, ci au continuat să profetească în tabără, Iosua s-a mâniat și i-a spus lui Moise. Răspunsul lui Moise a fost similar cu răspunsul Domnului dat lui Ioan. El a spus: „Ești tu gelos pentru mine? De ar fi tot poporul DOMNULUI profeți, de Și-ar pune DOMNUL Duhul Său peste ei!” (Numeri 11.29). Nu trebuie să concluzionăm din aceasta că Domnul a învățat că cei care slujesc sunt o lege pentru ei înșiși și pot face ce vor, pentru că nu sunt responsabili în fața nimănui. Toți slujesc sub stăpânirea lui Hristos (Matei 9.38) și sunt responsabili față de adunarea locală din care provin (Faptele apostolilor 15.1,24).

Putem avea un spirit similar cu cel al lui Ioan și al lui Iosua și să fim geloși pe poziția de a fi adunați în Numele Domnului (Matei 18.20) și să-i condamnăm pe toți cei care nu stau cu noi la Masa Domnului. Din acest eveniment învățăm că Domnul nu ar fi mulțumit de un astfel de spirit. Trebuie să-i lăsăm pe Eldad și Medad în grija lui Dumnezeu și să nu ne lăsăm descurajați de binecuvântarea care pare să aibă loc prin slujirea făcută de ei, ci să acționăm după lumina care ne este dată nouă, ca cei adunați în Numele Domnului.

Este recunoscut în mod general de către învățătorii Bibliei că, în acest punct al Evangheliei lui Luca, slujirea Domnului în Galileea, cu centrul în Capernaum, se încheie. Toate cetățile și satele din Galileea au avut privilegiul „ca El să umble din cetate în cetate și din sat în sat” (Luca 8.1). Ele au avut privilegiul de a vedea și auzi harul lui Dumnezeu în Domnul Isus, blând și smerit,

„care umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul” (Faptele apostolilor 10.38). Din câte știm, El S-a întors în această zonă, pentru a lucra acolo, abia după învierea Sa dintre morți și după ce S-a arătat ucenicilor Săi pe un anumit munte (Matei 28.16).

CĂLĂTORIA DOMNULUI LA IERUSALIM (Luca 9.51-18.30)

În acest moment al relatării din Evangelia după Luca, Domnul începe ultima Sa călătorie spre Ierusalim, care avea să se încheie cu moartea Sa (Luca 9.51; 13.22; 17.11; 18.31; 19.11,28,41). Deși nu există un traseu exact, pe care să-l putem urma în Sfânta Scriptură, Luca menționează că Domnul a plecat din Galileea spre sud, trecând prin Samaria (Luca 9.52). De acolo, El s-a îndreptat spre est, spre Perea, care în Scriptură este descrisă ca „ținuturile Iudeii, dincolo de Iordan” (Matei 19.1; Marcu 10.1). Aceasta se află pe partea estică a Iordanului, în partea de sud a țării. Domnul Și-a petrecut ultimele luni ale vieții slujind în liniște în această zonă (Ioan 10.40), precum și în cetatea „Efraim” (Ioan 11.54), așteptând sărbătoarea Paștelui, când urma să Se prezinte la Ierusalim ca Mielul lui Dumnezeu „pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa” (Evrei 9.26).

Această secțiune a Evangheliei este alcătuită din două părți:

1. Prima secțiune este o relatare despre respingerea Domnului de către mulțimea poporului în drumul său spre Ierusalim (Luca 9.51-11.54).
2. A doua parte conține învățătura Domnului despre întoarcerea Sa în cer și introducerea noii epoci cerești [sau administrații; Efeseni 3.2] a harului, precum și despre modul în care ucenicii ar trebui să se comporte în acest context (Luca 12.1–18.30).

Cu câteva excepții, în următoarele zece capitole Domnul nu este văzut făcând minuni. Aceste capitole sunt mai degrabă marcate de învățătura Sa, decât de minunile Sale. Când face minuni, El atrage atenția publicului, iar pentru că a fost respins, timpul pentru aceasta era aproape trecut. Ce este interesant și semnificativ în învățăturile Domnului din aceste capitole este că ele nu se găsesc nicăieri altundeva în Biblie! Niciuna dintre celelalte Evanghelii nu le descrie. Aceasta face ca Evangelia după Luca să fie unică. Aceste învățături sunt uneori numite lucrarea „pereică” a Domnului. Iată câteva dintre ele:

- trecerea Domnului prin Samaria (Luca 9.51-56)
- trimiterea celor șaptezeci (Luca 10.1-24)
- parabola samariteanului milostiv (Luca 10.25-37)
- Maria și Marta (Luca 10.38-42)
- parabola prietenului care cere (Luca 11.5-13)
- invitația în casa fariseului (Luca 11.37-54)
- parabola fermierului bogat (Luca 12.13-21)
- parabola smochinului (Luca 13.1-9)
- vindecarea femeii gârbove (Luca 13.11-17)
- parabola ospățului (Luca 14.1-14)
- parabola despre cina mare (Luca 14.15-24)
- învățătura Domnului despre urmarea Lui (Luca 14.25-35)
- parabola despre moneda pierdută (Luca 15.7-10)
- parabola despre fiul risipitor (Luca 15.11-32)
- parabola despre administratorul nedrept (Luca 16.1-13)
- parabola despre bogat și despre Lazăr (Luca 16.19-31)
- parabola despre slujitorul nefolositor (Luca 17.1-10)
- vindecarea celor zece leproși (Luca 17.11-19)

- parabola judecătorului nedrept (Luca 18,1-8)
- parabola fariseului și vameșului (Luca 18.9-14)
- relatarea despre Zacheu (Luca 19.1-10)
- parabola celor zece mine (Luca 19.11-27)

Slujirea mesianică a Domnului este încheiată (versetul 51)

Versetul 51

Slujirea mesianică a Domnului ca „Rob” al DOMNULUI (Isaia 42.1-4), „ca să întoarcă la El pe Iacov”, era acum încheiată, din cauza eșecului poporului de a răspunde la chemarea Lui (Isaia 49.4-5). El Se străduise „trei ani” (Luca 13.7) să slujească poporul cu dragoste și har, iar rezultatul a fost că ei L-au respins! Apostolul Ioan rezumă succint: „El a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11). Domnul își îndeplinise pe deplin slujba pentru națiune (Zaharia 11.4-7) și, după ce împlinise lucrarea spre gloria lui Dumnezeu (Ioan 17.4), avea tot dreptul să Se întoarcă în cer în acel moment, iar porțile cerului I s-ar fi deschis. Dar Luca relatează:

Luca 9.51: Și a fost că, pe când se îplineau zilele înălțării Sale, El Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim.

Unii văd aici „înălțarea” ca fiind înălțarea Domnului la cer după învierea Lui dintre morți (Marcu 16.19; Faptele apostolilor 1.2,11,22; 1 Timotei 3.16). Prin inspirație divină, Luca folosește însă un alt cuvânt (care apare doar în acest pasaj) pentru „înălțarea” Domnului (*analepsis*), pentru a indica faptul că înaintea noastră stă altceva: o posibilă întoarcere în cer *înainte de cruce*.

Domnul ar fi putut, așadar, să se întoarcă în cer în acel moment, din proprie inițiativă, dar dacă ar fi făcut aceasta, nu am fi avut un Mântuitor! Planul divin era ca El să nu profite de această posibilitate. Din dragoste și milă, Domnul a decis în schimb să meargă la Ierusalim, pentru a fi o jertfă pentru păcat și a crea astfel o cale pentru mântuirea noastră. Prețul acestei decizii, sub forma suferinței, este imens! Dar așa este dragostea divină! Aici se împlinește modelul robului ebraic, care a spus: „Îl iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei, nu vreau să ies liber” (Exodul 21.2-6). Puterea dragostei Domnului și hotărârea inimii Sale de a face voia lui Dumnezeu se manifestă în faptul că El era hotărât să meargă la Ierusalim și să moară.

Călătoria Domnului prin Samaria (versetele 52-56)

Versetele 52-56

Luca 9.52-56: ... și a trimis soli înaintea feței Sale; și ei, ducându-se, au intrat într-un sat de samariteni, ca să facă pregătiri pentru El. Și nu L-au primit, pentru că fața Lui era îndreptată să meargă la Ierusalim. Și ucenicii Săi, Iacov și Ioan, văzând aceasta, au spus: „Doamne, vrei să spunem să coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?”. Dar El, întorcându-Se, i-a muștră și a spus: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți; pentru că Fiul Omului n-a venit ca să piardă viețile oamenilor, ci ca să le mântuiască”. Și au mers în alt sat.

După ce Domnul a părăsit Galileea, S-a îndreptat spre sud și a trecut prin Samaria. Era puțin probabil ca iudeii să-L caute acolo, deoarece considerau Samaria o țară necurată și samaritenii un popor necurat și, prin urmare, nu voiau să aibă de-a face cu ei (Ioan 4.9). Domnul a trimis „mesageri” înainte, pentru a face pregătirile necesare, dar când samaritenii au aflat că El intenționa să meargă la Ierusalim, „nu L-au primit”. Aflându-Se în același loc în care Ilie chemase foc din cer, care îi mistuise pe oamenii trimiși la el (2 Împărați 1), „Iacov și Ioan”

voiau ca Domnul să facă același lucru cu samaritenii! Dar atitudinea lor reflecta un spirit răzbunător și era încă una dintre numeroasele neajunsuri ale ucenicilor, care sunt dezvăluite în acest capitol. A face ceea ce doreau Iacov și Ioan nu corespundea deloc cu slujirea Domnului. El a străbătut țara Israelului și a chemat binecuvântări din cer, nu judecată! El nu venise să judece lumea, ci „ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17). De aceea, El i-a „muștrat” [...] Domnul a acceptat respingerea samaritenilor ca pe ceva care venea din mâna Tatălui Său și a mers mai departe cu milă „într-un alt sat”.

Noii ucenici sunt testați pe drum (versetele 57-62)

Versetele 57-62

Luca 9.57-62: Și, pe când mergeau pe drum, cineva I-a zis: „Te voi urma oriunde vei merge, Doamne”. Și Isus i-a spus: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul”. Și a zis altuia: „Urmează-Mă!” Dar el a spus: „Doamne, dă-mi voie întâi să merg ca să-l înmormânteze pe tatăl meu”. Dar Isus i-a spus: „Lasă morții să-și înmormânteze morții lor, iar tu mergi și vestește Împărăția lui Dumnezeu”. Și un altul, de asemenea, a spus: „Te voi urma, Doamne; dar întâi dă-mi voie să-mi iau rămas bun de la cei din casa mea”. Dar Isus i-a zis: „Nimeni, care și-a pus mâna pe plug și privește înapoi, nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu”.

În timp ce Domnul era pe drum, unii erau tulburați sufletește de ceea ce vedeau și s-au oferit voluntari să meargă cu El la Ierusalim. Acești ucenici voluntari nu se gândiseră evident la costurile unui astfel de pas și nu știau ce înseamnă ucenicia. Domnul le-a explicat, așadar, dificultățile pe care le implică a fi ucenicul Lui și profunzimea devotamentului necesar pentru o astfel de sarcină. El nu i-a descurajat să-și urmeze planul, dar a vrut ca ei să cunoască prețul, pe care ar trebui să-l plătească, pentru a-L urma pe un Mântuitor respins. La sfârșitul capitolului 9, Luca ne prezintă *trei* exemple de acest fel. Lucrurile cu care s-au confruntat aceștia și prin care au fost încercați servesc ca avertisment împotriva lucrurilor care ne împiedică pe toți să-L urmăm:

1. Primul caz are de-a face cu faptul că în devotamentul unui ucenic față de Domnul se manifestă mai degrabă energia carnală și naturală, și nu adevărata energie spirituală. Luca spune că cineva i-a spus Domnului: „Te voi urma oriunde vei merge, Doamne”, la care Isus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și pună capul.” *Energia carnală și naturală* în lucrurile lui Dumnezeu este uneori greu de recunoscut și greu de distins de energia spirituală adevărată. Acesta pare să fi fost cazul acestui om. La prima vedere, ceea ce spunea părea corect și bun, și probabil că avea intenții bune. Dar Domnul a văzut că omul nu cântărise cu adevărat în profunzime în prezența lui Dumnezeu ceea ce spunea. Domnul i-a spus omului că El era un Mântuitor respins și că cei care Îl urmau vor avea parte de această respingere. Răspunsul Domnului a pus la încercare autenticitatea acestui om și era clar că el trebuia să se gândească serios la un astfel de pas. (Compară cu 2 Împărați 10.16; Marcu 14.29,50-52. Acestea sunt alte exemple în care energia carnală și naturală este amestecată cu lucrurile divine.)
2. Al doilea caz are de-a face cu lipsa de hotărâre în a răspunde chemării Domnului de a-L urma. El a spus unui alt om: „Urmează-Mă!” Omul a acceptat chemarea, dar apoi a pus o condiție. El a spus: „Doamne, dă-mi voie întâi să merg ca să-l înmormânteze pe tatăl meu”. Aceasta este *lipsa de hotărâre* față de cerințele lui Hristos. Nu contează dacă tatăl bărbatului era deja mort sau dacă fiul intenționa să aștepte acasă până când tatăl

său va muri. Sub aparența stării bune a acestui bărbat se ascundea faptul că el permitea ceva să aibă prioritate față de chemarea Domnului. Problema lui era una de prioritate. El a pus responsabilitatea față de tatăl său mai presus de cerințele Domnului. El a spus: „mai întâi [sau: eu mai întâi]”, iar acest lucru nu va fi niciodată suficient în slujba Domnului. Răspunsul Domnului a fost: „Lasă morții să-și înmormânteze morții lor, iar tu mergi și vestește Împărăția lui Dumnezeu”. Prin aceasta, El vrea să spună că cei morți spiritual pot îngropa pe cei morți fizic, dar numai cei vii spiritual pot vesti Evanghelia, iar necesitatea de a predica era mult mai importantă.

3. Al treilea caz era *indecizia*. „Și un altul, de asemenea, a spus: «Te voi urma, Doamne; dar întâi dă-mi voie să-mi iau rămas bun de la cei din casa mea»”. Domnul a spus: „Nimeni, care și-a pus mâna pe plug și privește înapoi, nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu”. Acest om a fost de acord să-L urmeze pe Domnul, dar a pus și o condiție. Răspunsul Domnului arată care era adevărata problemă: omul era indecis. Un astfel de om nu este potrivit pentru privilegiile Împărăției lui Dumnezeu.

Este de remarcat faptul că Luca nu spune dacă vreunul dintre acești trei oameni și-a ținut vreodată promisiunea și a părăsit într-adevăr totul pentru a-L urma pe Domnul, așa cum au făcut Petru, Andrei, Iacov, Ioan, Levi, Bartimeu etc. (Marcu 1.16-20; 2.14; 10.52). Relatarea sugerează că ei nu s-au dovedit a fi adevărați ucenici în timpul încercării.

În concluzie, am arătat trei mari obstacole în calea uceniciei prin exemplul acestor trei aspiranți la ucenicie:

- confortul material al vieții,
- responsabilitățile naturale,
- familia și prietenii.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/das-evangelium-nach-lukas-9-a18220.html>
în *The Gospel of Luke. The Operation of Heavenly Grace Among Men in the Person of the Lord Jesus Christ*,
Hamer Bay (Christian Truth Publishing) 2022